

LENGYEL JÁNOS
Morza az asztalon

*Almaid vagyok,
Verejték, lidérces sötét.
Könnyfátyol vagyok,
Elrejttem arcod szégyenét.*

*A fáklya vagyok,
Fényeket gyűjtök agyadba.
Vizöntő vagyok,
Érzést öntök a szavakba.*

*Kőszikla vagyok,
Tajtékrohammal dacoló.
Sasmadár vagyok,
Ég vizében tollas hajó.*

*Vasláda vagyok,
Megőrzöm lelked szennyesét.
Képiró vagyok,
Az életből szövök mesét.*

*Szerelem vagyok,
Eltiprom égő szívedet.
Árnyfestő vagyok,
Fakó szivárványt színezek.*

*Rézkilincs vagyok,
Ódon ajtaját elvesztett.
Árnyékod vagyok,
Egy hűséges társ melletted.*

*Mézvirág vagyok,
Mohó méheket bódító.
Hadvezér vagyok,
Parányi világhódító.*

*Levél vagyok,
Soraim elmédbe égnek.
Élményed vagyok,
Arany táltosa a szépnek.*

*Betegség vagyok,
Az egészségtől szenvedő.
Kutató vagyok,
Igazát soha nem lelő.*

*Életem vagyok,
Egy örömteli képzelés.
Az ember vagyok,
Egy pillanatnyi létezés.*

(Majdnem) rezignáltan

*Egyszer mindnyájan meghalljuk
dallamod, szférák zenéje,
s kapunk majd papírgombócot
reggelire vagy ebédre.
Nem vizelünk széllel szemben,
ne érjen váratlan zuhany,
s nem csupán altáji erünk
hangfala lesz majd színarany.
Hiszen vak tyúk is találhat
szemet gágogó talpadon,
s megszüli nem kívánt fattyát
dőre, egyszeri alkalom.
Már kisdéd korban tanítjuk
jár(tat)ni pörös pofánkat,
hiába kérve-remélve
elbitangolt jóanyánkat.
Szűkös, rendetlen szobában
egyetlen bajtársunk a lom,
s fentről, műves balkonokról
köpdös ránk a társadalom.*

*Költők lennének mi szívesen,
de számlánk nincs, üres a zseb.
Adjuk el talán a földet,
s fejünk felől a kék eget –*